No. 1800 Zaterdag 29 Juni 1918. 35ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER: B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Kleinzielig gedoe.

Onder den titel „Een liberaal helbeltje op Curaçao" schreef het *„Huisgezin"* van 11 April het volgende:

„De *Nieuwe Courant* heeft ruchtbaarheid gegeven aan het feit, dat protestanten en liberalen van Curaçao zich bij den Minister van Koloniën telegrafisch over den gouverneur hebben beklaagd.

Wat de klachten inhielden?

Dat de gouverneur voor de vacante betrekking van administrateur van Financiën, tot dusver door een katholiek bekleed, weer een katholiek heeft voorgedragen, een niet-mr. in de rechten, zooals ook de vorige titularis niet mr. in de rechten was.

Op de tweede plaats, dat de gouverneur in een open plaats in het Hof van Justitie een op Curaçao geboren katholiek mr. in de rechten heeft benoemd.

Op de derde plaats ten slotte, dat de gouverneur als vakonderwijzer in het Spaansch aan de M.U.L.O.-school voor meisjes niet heeft benoemd den door het hoofd der school ter benoeming voorgedragene, omdat deze een protestant geworden priester was.

Ziedaar het protestantsch-liberaal requisitoir tegen den katholieken gouverneur.

De wereld zal niet uit haar voegen worden gerukt en zelfs de kleine Curaçaosche maatschappij niet ten onder gaan, indien de gouverneur deswege niet ter verantwoording wordt geroepen of geen berisping uitvangt; maar het telegram teekent de mentaliteit der kleine groep andersdenkenden en onverdraagzamen, die in de overwegend katholieke kolonie hun plaats niet kennen.

Niet onopzettelijk is de publicatie van het geval in het liberale blad geschied daags voordat de begrooting van Curaçao in de Tweede Kamer aan de orde kwam.

Geen enkel lid heeft er intusschen notitie van genomen.

Geen der anti-papisten, waarvan de linkerzijde toch niet misdeeld is, heeft zijn reputatie gewaagd aan het kleinzielig bedrijf der Curaçaosche heeren.

En zoo wordt het telegram in de archieven opgeborgen als een triest teeken van het verzet der Curaçaosche protestantsche liberalen tegen den katholieken gezaghebber.

Deze aanval op onzen Roomschen gouverneur komt uit een hoek, waar men doordrongen is van den geest van onverdraagzaamheid, die steeds als de monopolie-ondeugd der Roomschen is voorgesteld.

De katholieken willen geen andersdenkenden naast zich, zij zijn de menschen „graag op baantjes", en waar zij de macht hebben, worden onverbiddelijk niet-partijgenooten geweerd om de vriendjes op het kussen te brengen.

Dit liedje is zoo dikwijls gezongen, dat we het wel van buiten kennen. Maar alvorens er rustig naar te luisteren, willen wij er een weinigje critiek aan wagen, niet om het voor goed uit hun zangboekje te doen schrappen, want het lijfdeuntje klinkt hun te lief, doch om den hoogen toon, waarmee het wordt uitgegalmd, wat te temperen.

De „misdaden", door den katholieken gouverneur bedreven, zijn deze, dat hij vooreerst den katholieken heer Boomgaart als waarnemend administrateur van Financiën heeft benoemd, in afwachting van zijn definitieve benoeming, die uit Holland moet komen, een post, die door een katholiek was bezet.

Bovendien zou hij het gewaagd hebben een katholiek als lid van het Hof van Justitie te benoemen, waar een niet-katholiek aftrad.

Wat het eerste geval aangaat, wenschen wij hier tegenover te stellen, dat volgens de hier heerschende gebruiken der anciënniteit het oudste lid in jaren, die voor een dergelijke vacature in aanmerking komt, benoemd wordt, tenzij er zwaarwichtige redenen tegenover staan. Waar dus de heer Boomgaart [illegible] aan de spits stond en bovendien dit ambt reeds eenigen tijd had waargenomen, is hij benoemd als de daarvoor aangewezen persoon.

Of moet een katholiek van dergelijke posten geweerd worden omdat hij katholiek is? Moet soms een katholiek gouverneur om allen *schijn* van onpartijdigheid te vermijden, de gebruikelijke benoemingswijze ter zijde schuiven, wanneer het een katholiek geldt die in aanmerking komt? Wij weten zeker, dat er zeer veel eerlijke andersdenkenden zijn, die zulk een passeeren niet zouden wenschen.

Wat het geval-Ellis aangaat, schiet men zijn pijlen af naar een verkeerde richting. Niet de gouverneur heeft hem benoemd, doch de Koningin en zulks, omdat hij de eenige candidaat was, die na de oproeping door den minister solliciteerde.

Hoe partijdig (!) de gouverneur handelde door den heer Balaguer niet te benoemen tot vakonderwijzer aan de Wilhelmina-school blijkt wel het beste uit hetgeen wij dienaangaande lezen in het Voorloopig Verslag van de laatste begrooting.

„Verscheidene leden", wordt daar gezegd, „keurden de handelwijze van den gouverneur volkomen goed en een paar leden gaven te kennen, dat, had de gouverneur den heer Balaguer benoemd, zij hunne dochters van de school zouden hebben genomen!"

Wanneer wij hierbij aanstippen, dat geen der twee katholieke leden van den Raad hunne kinderen op de Wilhelmina-school zenden, dan blijkt het duidelijk, dat wie de handelwijze van den gouverneur geprezen is.

Ook in Holland heeft men ditmaal ingezien, dat gouverneur Nuyens eerlijk en onpartijdig heeft gehandeld. Ofschoon het stuk in de *Nieuwe Crt.* op den vooravond van de Begrootingsbehandeling in de 2e Kamer was geplaatst om de indrukken zoo versch mogelijk te doen zijn, heeft niemand het op zich durven nemen als voorvechter van dit ruziestokend, anti-papistisch clubje op te treden. Geen lid van de welbekende Eerdmans-fractie, die zich anders bij dergelijke zaken niet lang afzijdig houdt, zag in dit geval kans, met een eenigzins dragelijke bestrijding van den gouverneur voor den dag te komen.

Wij vinden [illegible] wel het grootste [illegible] deze heeren kon treffen.

Antwoord v. d. Heer A. G. Statius Muller.

Mijnheer de Redacteur,

Vier weken lang heeft de Amigoe getoornd over een ingezonden stuk van mij, van even twee kolommen.

Spot, ironie, verdachtmaking; geen wapen bleef ongebruikt of was den Redacteur te min.

En dan, met welk een wellust wroette hij niet in de geslagen wonden. Telkens, bij het afbreken, werd ik in een angstige spanning gebracht. Nu eens heette het: „wij hebben nog niet geheel en al met den heer S. M. afgerekend", dan weer: „we hebben nog een appeltje met den heer S. M. te schillen."

De „vriendjes". die zoo'n pret gehad hadden over mijn stuk, lachten niet meer.

Och, M. de R., U hadt U heusch de moeite van al dat vuurwerk kunnen besparen. Ik heb er ten minste geen enkelen nacht minder goed om geslapen; zelfs niet toen U dreigde mij over mijn „opzienbarende" onthullingen aan de kaak te zullen stellen.

Ik heb me, na geduldige lezing van de lange philippica, afgevraagd, of een antwoord nog wel noodig was; of niet de talrijke lieflijkheden, waarmede de Redacteur gemeend heeft zijn betoog te moeten versieren, op zichzelf reeds de waarde van het betoog genoegzaam hadden doen dalen.

Waar echter de Redacteur van de Amigoe, aan het slot van zijn artikel een nog al ernstige beschuldiging tegen mij uit, meen ik een antwoord niet schuldig te mogen blijven.

Vier weken lang dan heeft de Amigoe getoornd. Waarover eigenlijk?

Over het feit, dat ik het heb aangedurfd (in de oogen van den Redacteur een halsmisdaad natuurlijk) om dezen te verwijten, dat zijn overzicht van de jongste begrooting-vergadering niet met de gewenschte onpartijdigheid was geschreven en verder, dat de Amigoe in de laatste jaren telkens felle en onwelwillende critiek op de beslissingen van den Kolonialen Raad oefent, zonder aan de gronden van den Raad de minste aandacht te wijden.

Die verwijten, en die verwijten alleen, kunnen het geweest zijn, die de verontwaardiging van den Redacteur in zoo hooge mate gaande hebben gemaakt. Want, zou men moeten aannemen, dat het de z. g. „opzienbarende" onthullingen van den Inspecteur van belastingen geweest zijn welke zijn toorn in die mate hebben opgewekt, dan kan het niet anders of velen, die daartoe in die onthullingen zelven geen aanleiding konden vinden, zullen nu wel moeten gaan denken aan het: „wien de schoen past"..............

Om echter dit persoonlijk element te elemineeren uit deze polemiek, die mijnerzijds niet met wapens van verdacht allooi behoeft gevoerd te worden, wil ik nogmaals loslippig zijn en hierbij verklaren, dat, voor zoover ik mij herinneren kan, de Redacteur van de Amigoe nooit in persoonlijke aanraking met mij, in mijn kwaliteit van Inspecteur van belastingen, is geweest, noch, bij mijn weten, met mijne ondergeschikten. Hiermede bespaar ik den Redacteur — ofschoon hij het eigenlijk aan mij niet verdiend heeft — een onaangename consequentie van zijn strijdwijze, maar valt ook tevens alle grond weg voor het verwijt, dat hij aan het eind van zijn artikel tot mij richt, van op bepaalde gevallen geïnsinueerd te hebben.

De Redacteur verweert zich tegenover het verwijt van partijdigheid in zijn overzicht van de jongste begrooting-vergadering van den K. R.

Wel degelijk, zegt hij, heeft hij tegenover de verworpen posten gewezen op de duizenden welke de Raad zonder slag of stoot heeft gevoteerd. En hij drukt, om dat te bewijzen, weer het zinnetje af:

„Duizelden de Heeren voor de enorme cijfers op de begrooting uitgetrokken en had de schrik hun tong verlamd, of wilden zij het voorbeeld volgen van hun Hollandsche collega's Kamerleden, die dikwerf zwijgzaam de millioenencijfers zitten aan te hooren?"

Maar. M. de R., ziet U dan werkelijk de lezers van de Amigoe voor zóó onnoozel aan, dat zij tusschen dat zinnetje en wat er op volgde niet het *eenige* verband zullen hebben weten te leggen wat er te leggen valt, n.l. deze tegenstelling: „de heeren voteeren wel enorme cijfers voor *Curaçao*, maar de arme, *kleinere eilanden* kunnen maar wachten, wachten en nog eens wachten?"

De Redacteur verweert zich ook tegen de grief, dat de Amigoe dikwijls felle en onwelwillende critiek op den Raad oefent zonder de minste aandacht aan de gronden van den Raad te wijden.

Oppositie quand même, roept hij uit, voert de Amigoe niet, maar de leden van den Raad, die aan den weg timmeren, moeten tegen critiek bestand zijn. Accoord, Van Putten, dat zijn zij ook; ik zou zelfs willen zeggen: zij zijn er in gestaald.

Maar, waarom past de Redacteur die gulden woorden niet op zichzelf toe? Hij timmert immers ook aan den weg, waarom wordt hij dan zoo

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

't Is al meer dan 21 jaar geleden, dat ik met 'n prop in mijn keel op 't dek van den later zoo unlucky „Willem II" stond, en me groot wilde houden, wat me heelemaal niet afging.

Schuit, geschut in IJmuiden's sluis, met neus naar kokende zee.

Leunend tegen reeling 2 slanke gentlemen, de een bruin gebrand, de ander blozend van koon, zenuwachtig hun welverzorgden snor draaiend.

Toen sprak de bruingebrande, nog slechts kort terug uit Insulinde 't zonneland:

Zeg, ouwe jongen, op den valreep nog 'n hint die je wel te pas zal komen, en z'n trouwe oogen gingen me door de ziel. Als je daar bij die blauwe of zwarte mannetjes ben, leen ze nooit, en word je op 'n buitenpost gestuurd, blijf je dan kleeden en blijf je dan scheren.

Prop in mijn keel zwol, ik slikte en zei all right.

Stoomfluit brulde, schroef wentelde, 'n pijnlijk oogenblik, wuiven totdat die zeevoeters niets meer als stipjes waren, en vol moed vooruit 't onbekende te gemoet.

Waar blijft de tijd!

Die vier woorden doen mij aan iets denken.

Ik heb 'n nichtje.

De moeite waard, heb er wel meer dan een.

Caramba, dat komt er niet op aan, ik zeg en herzeg en insisteer, dat ik 'n nichtje heb.

Nu, toen die kleine meid zoowat 2 jaar was, had haar blozend-gekoonde oom haar dingen doen na praten, buiten weten van bruingebranden papa en niet gebruinde mama.

B.v. er kwam visite.

Nà 'n kwartiertje gestommel aan de deur.

„Als 't kindje binnenkomt" etc., enfin, u weet wel.

Dag kleine zus.

Dag mevrouw.

Geef me 's 'n handje, en hoe oud ben je nu al?

Twee jaar mevrouw, waar blijft de tijd!

Tableau!

En toch, langs de rozeroode toetlippen van die blonde bébé, zilverde toen 'n wereld van de reinste levenswijsheid.

Mais revenons à nos moutons.

Hoe was 't ook weer? O ja, nooit leenen, en je blijven kleeden en scheren.

'n Terugblik op mijn West-Indische jaren doe me zoo langer zoo meer apprecieeren 't menschkundige van dit advies, en betreuren o zoo diep, dat ik 't niet altijd heb opgevolgd.

't Schijnt 'n paradox, maar toch is 't waar, dat je door geld uitleenen, je vaak vijanden maakt. Ik heb 't helaas, wel eens aan den lijve ondervonden.

Lui, die je vroeger amicaal op den schouder klapte met 'n „Wel, hoe gaat 't er mee," sluipen nà 't leenen van 'n dollar of wat met 'n vaartje 'n zijstraat in, als ze in de verte de punt van je neus maar zien.

Kunnen ze je onmogelijk meer ontloopen, dan kijken ze stijf voor zich, of zijn plots diep in gedachten verzonken, of krijgen ineens 'n hoestbui, of verdwijnen tot hun kuitenstelsel achter bollende parasol, of fixeeren je zoo brutaal-impertinent mogelijk met geprononceerde ruziemond.

U nooit overkomen?

Mij wel.

En 't mooiste is nog, als die salamanders je dan nà heel lang wachten en manen met 'n brutale facie 'n schijntje komen afbetalen, dan moet je nog dankje zeggen ook.

Bedelbrieven om idem zooveel te leen, met 'n „hè, dat gezanik" in je prullemand te keilen, is geen kunst, maar stokstijf blijven weigeren, als de lui zelf persoonlijk bij je komen aankloppen, en zoo mooi weten te praten, dat ge je eigenlijk niets minder dan vereerd gevoelen moet, die kleinigheid van 'n dollar of tien, twintig te mogen leenen, dat vereischt onversneden heldenmoed.

En tot dien heroïeken graad heb ik me opgewerkt, door 'n keer of wat te loopen met mijn niet voor goeden raad vatbare brainbox, tegen 'n harde puntige ondeukbare romaansch-geornamenteerde petroleumlamp. Sinds dien tijd is al 't uitgeleen in specie, voor mij absoluut „taboo."

Arme stakkers, die onverdiend in de penurie zitten, vallen daar natuurlijk buiten.

Bij zulken is *leenen* ook uitgeschakeld, maar dan *geef* je met milde hand, als je 't heb en ook als je 't niet heb, 'n post op je crediet-legger van 't grootboek hierboven, maakt dat alles dubbel en dwars goed.

Maar vervelend bovenmate is 't, als je in je buurt van die lastige typelingen hebt, die 'n manie hebben om niet je geld, maar al je hebben en houden op de dikwijls ongeleganste tijden te leen te komen vragen.

Wilt ge gelooven, dat de helft van mijn privé-bibliotheek, reeds onheugelijke tijden uit logeeren is over al onze West-Indische eilanden, zonder 'n greintje hoop, dat die verloren papieren kinderen nog eens berouwvol naar 't vaderhuis terug zullen keeren?

Maar dat is nog tot daar aan toe, 'n boek is maar 'n boek.

Erger wordt 't, als ze 't op je huisraad, nog erger op je sigaren, en nog al erger, als ze 't op je eetwaren gemunt hebben.

Complimenten van mevrouw, en mevrouw laat vragen of ze 't theeservies kan leenen, want er komt van avond visite, en ook die nieuwe lepeltjes en likeurglaasjes en dan nog 'n paar wiegstoelen met antimacassers, en o ja, 't lampeglas is vandaag gebroken, of mevrouw ook de koperen hanglamp krijgen kan.

'n Oogenblik later, weer klop klop, weer dezelfde dienstbode.

Jaaa!!!??

Mevrouw kan nergens den kurkentrekker vinden, en zou ook zoo graag die nieuwe tafelloeper hebben en de icecream-emmer, en of ik Clifton (mijn groom) kan missen om van avond wat te helpen, want mevrouw 'r hoofd loopt om van de drukte.

Dat is nu heusch geen fantasie, zoo iets gebeurt heel veel vooral hier op Curaçao; zeg 's dat 't niet waar is?

Dan zijn er ook van die doorgerookte leenmannen, die vooral op je sigaren loeren.

Heb je uit Holland van je goede moeder 'n prachtbezending van nobel-geurige sigaren ontvangen, geen uur later loopt je onverbiddelijk zeker een van die vrijbuiters tegen 't lijf, die dan zoo langs hun neus kraakstemmen: u rookt daar 'n lekker sigaartje, hum .... enne zou u mij zoo'n kistje niet willen overdoen, of willen leenen.

'n Goedzak, die de draagkracht van dat laatste woord nog niet kent, loopt er vierkant in met 't torpediek gevolg, dat als later dat andere merk eindelijk arriveert, geheel zijn familie er vierkant uitloopt, ik bedoel uit 't huis, bij de brand jagen in een van die schunnige glimmende nicotine-houtjes.

Serieus, ik leen liever geheel mijn

giftig als men ook eens op hem critiek oefent?

Maar genoeg hierover.

De Amigoe, die niet te spreken is over de financieële politiek van den Raad, heeft van de verhouding tusschen het Moederland en de Kolonie met liefde het beeld ontworpen van een behoeftige zuster, die een rijken broer heeft die haar onderhoudt en die volstrekt wil, dat zij den staat hunner gestorven ouders zal blijven ophouden. En hij stelt haar daartoe in staat door haar uit zijn ruim inkomen zooveel te geven als zij noodig heeft om dien staat te blijven voeren. Tot, op een goeden dag, door een noodlottig toeval, die broer aan lager wal geraakt of sterft en de arme zuster zonder hulp of steun achterblijft.

Dan en dán eerst, vindt de Amigoe, is het tijd dat de zuster de tering naar de nering zet en op bescheiden voet gaat leven. Schitterend voorbeeld van het: gouverner c'est prévoir.

Me dunkt, M. de R., dat iedereen zal vinden, dat die arme zuster al een heel onverstandigen broer heeft gehad en dat zij na zijn dood, als zij aan de vervlogen weelde denkt en zich dan geheel afhankelijk gevoelt van de liefdadigheid van vreemden, dikwijls niet met onvermengde dankbaarheid aan hem terug zal denken. Had hij liever, instede van haar met lintjes en strikjes te overstelpen waar zij soms zelf geen raad mee wist, haar laten studeeren, b.v. voor een akte. Dan kon zij op een fatsoenlijke wijze en tot eigen voldoening haar brood verdienen.

Neen, heer Redacteur, dat beeld kan mij allerminst bekoren. De financieële politiek die daaraan zou beantwoorden komt hierop neer, dat de Kolonie zoo lang mogelijk de rol van de arme zuster moet trachten vol te houden en nooit tegen haren broer mag zeggen: „geef me toch niet zooveel, ik heb dat alles heusch niet noodig." De Amigoe moge trotsch zijn op de politiek en anderen, die er anders over denken voor bekrompen schelden, maar ontkend kan niet worden, dat dat de politiek is, die het parasitisme kweekt, dat helaas op kolonialen bodem maar al te welig pleegt op te schieten.

En is het dan ook juist om deze politiek te bestrijden, dat dit jaar uit den boezem van den Kolonialen Raad het denkbeeld is opgeworpen, om plaatselijke bestemmingbelastingen in te voeren; een denkbeeld dat zich volkomen aansluit bij den volgenden passus uit de M. v. T. tot de begrooting voor 1918:

„In groep A (de z.g. buitengewone uitgaven dus, die door het Rijk bekostigd worden) kunnen zoowel uitgaven voor eens, als ook jaarlijks terugkeerende uitgaven worden gebracht, doch bij de jaarlijksche uitgaven moet al dadelijk bij het besluit tot het treffen van den maatregel worden vastgesteld in welke tijdmaat men zich voorstelt de kosten van groep B naar groep A over te brengen."

Men zou mij misverstaan als men uit mijn betoog zou willen afleiden, dat ik voorsta: óf bezuiniging à tout prix óf belastingverhooging. Natuurlijk geen van beide op zichzelf en alleen; maar wel beide in verstandige combinatie.

Curaçao — ik heb het nu over het eiland van dezen naam — staat er op het oogenblik goed voor, zoowel in financieël als in economisch opzicht.

Bij tienduizenden liggen de tonnen phosphaat ter verscheping gereed, te wachten op den vrede, die de vrachtschepen moet vrijmaken.

De Curaçaosche Petroleum Maatschappij is haar bedrijf begonnen, zij het al voorloopig op kleine schaal.

En wie weet slaagt de sisalcultuur niet boven verwachting en opent zich daarmede niet een ruim perspectief.

Van het grootste belang voor den financieelen toestand is ongetwijfeld de te verwachten groote phosphaatuitvoer, daar die direct op de koloniale kas inwerkt.

Van grootere economische beteekenis zijn echter de beide andere factoren, die meer blijvende waarde hebben, doch die slechts indirect en geleidelijk den financieelen toestand kunnen verbeteren. Eenige belastingverhooging, om van het vloeien der economische bronnen een billijk profijt aan de koloniale kas te verzekeren, zal dan ook niet kunnen uitblijven.

Al bedraagt het tegenwoordig deficit van ons budget, gemiddeld genomen, een paar ton 's jaars, het is volstrekt geen utopie, dat binnen een paar jaar de Kolonie Curaçao, wegens den bloei van het eiland van dien naam, geen lastpost meer zal behoeven te zijn voor het Moederland. Zij zal niet alleen haren gewonen dienst kunnen dekken, maar ook als men in de huishouding maar niet te veel kromme sprongen gaat maken — haar buitengewonen dienst.

Dit alles zal evenwel niet kunnen worden bereikt, als men maar luk en raak uitgaven doet en een weelde wil aankweeken, die men alleen kan bestendigen als men tot in lengte van dagen op het Moederland wil blijven leunen.

Een voorbeeld van zulk een weelde zou b. v. zijn het aanschaffen *onder de tegenwoordige omstandigheden* van een stoomschip voor de verbinding der verschillende deelen der Kolonie.

Ik weet wel, dat ik hier weer een staaltje van mijn bekrompenheid ga debiteeren, maar mijn hemel, de Amigoe misgunne mij toch mijne bekrompenheid niet, waar zij in haren tegenwoordigen Redacteur immers een oeconoom van de bovenste plank bezit.

Ik weet ook wel, dat er niet alleen van hier uit, maar ook van uit de Nederlandsche volksvertegenwoordiging drang op de Regeering wordt uitgeoefend om zoo spoedig mogelijk een stoomschip voor de bovenbedoelde verbinding te koopen.

Maar ik hoop dat de Minister van Koloniën weerstand zal weten te bieden aan dien drang.

Stoomschepen zullen in den eersten tijd niet voor een appel en een ei te krijgen zijn. Tonnen gouds zou de Regeering moeten neerleggen om een misschien nog ongeschikter boot te bekomen dan de Christiansted en de Juliana waren.

Wij staan aan den vooravond van groote veranderingen in het verkeer, speciaal in de Caraïbische zee. Daarover is men het algemeen eens. St. Thomas gaat misschien, onder zijn nieuw bestuur, wederom een haven van beteekenis worden. Wie weet of niet ook ons St. Martin, wanneer het gelukt zijn haven toegankelijk te maken voor stoomschepen, een station wordt van sommige lijnen. De stoomverbinding tusschen Curaçao en St. Martin komt dan, zonder dat dat het Gouvernement iets van belang behoeft te kosten, van zelf tot stand, en met betere schepen, dan die speciale interkoloniale bootjes, waarvan wij kunnen meepraten.

Is het nu de tijd om tot de aanschaffing van zulk een interkoloniaal bootje te besluiten?

Maar er is meer.

De Amigoe geeft zelve toe, dat een grooter en meer zeewaardig stoomschip voor eene verbinding over Santo Domingo meer in het belang van de Kolonie en van de passagiers zou zijn. Begrijpt het blad dan niet, dat wie die meening is toegedaan, zich ook met hand en tand heeft te verzetten tegen de overhaaste aanschaffing van een interkoloniaal bootje, dat ons later een blok aan het been zal blijken?

Over het bruggetje op St. Martin zal ik maar niets meer zeggen.

Na de zeer waardevolle mededeelingen van den Redacteur, waaruit alweer blijkt hoe ongelooflijk dom de Raadsleden zijn, die niet eens wisten dat de bewoners van Simsonsbay zelf niet op dat bruggetje gesteld zijn, valt daar heusch niets meer over te zeggen.

Dat bruggetje schijnt deel uit te maken van het grootsche plan, dat de Regeering met St. Martin voorheeft. Een merkwaardig verband. Intusschen heeft de Redacteur, over dat bruggetje schrijvende, toch nog kans gezien om het bijzonder R. K. onderwijs er bij te halen.

En het is dezelfde Redacteur die het in het vervolg van zijn artikel over insinuaties heeft!

En nu, M. de R., zijn wij gekomen tot de „opzienbarende" onthullingen van den Inspecteur der belastingen, de scherpe pijlen en de insinuaties.

Wél moet de man, die uit zulke algemeenheden als ik schreef, zóóveel venijn weet te zuigen, over een bittere levenservaring beschikken.

Ik zou opzienbarende onthullingen gedaan hebben; met onbescheidenheid *feiten* en zaken uit mijn ambtsbetrekking aan de groote klok hebben gehangen.

Halt, M. de R., U legt me daar een *bepaald feit* ten laste. En met zulke beschuldigingen moet men voorzichtig zijn.

Ik zou *feiten* uit mijn ambtsbetrekking aan de groote klok gehangen hebben.

Welnu, of U op al hetgeen ik hiervoren schreef al of niet van bescheid wilt dienen, is mij onverschillig. Voor mij is deze polemiek hiermede afgesloten.

Maar waar U mij klakkeloos, zonder een zweem van bewijs, een ernstige beschuldiging maar het hoofd [illegible] een categorisch antwoord op de vraag: Welk feit heb ik onthuld?

A. G. STATIUS MULLER.

Antwoord van de Redactie.

Het zal niet iedereen even gemakkelijk vallen zoo'n zwaren kost te slikken en te verduwen. Onze lezers zullen het wel op prijs stellen, dat wij hen daarvoor den noodigen tijd willen gunnen.

De volgende week hopen wij van bescheid te dienen.

DE OORLOG.

Waar wij zoolang op gewacht hebben, omdat het telkens aangekondigd en dan weer „uitgesteld" werd, — het groote Oostenrijksche offensief in Italië — is thans reeds gedeeltelijk afgespeeld.

Over een front van 117 mijl, waarvan de hoofdaanvalpunten waren het plateau van Asiago, de Monte Grappa en de vallei van Montello, was het offensief in grooten stijl ingezet. Vooral dit laatste punt was door de Oostenrijkers uitstekend gekozen, omdat deze vlakte de geheele Piave-stelling beheerscht en bij een overmeestering alle wegen naar Venetië hen in handen waren gevallen.

Doch het opgezette krijgsplan heeft gefaald en in plaats van een roemrijken zege naar Weenen te kunnen seinen, hebben de keizerlijke troepen in alle haast de vlucht moeten nemen naar en verder achter hun oude stellingen.

Toch zijn zij de eerste dagen over de Piave getrokken, maar bij gebrek aan Oostenrijksche telegrammen, kunnen wij geen oordeel vellen over deze beginsuccessen. Wij vernamen het van Stefani, toen hij dit échecje kon vergulden met het goud van een roemvol overwinningsbericht.

„Van Montello tot de zee zijn zij verslagen." Met dit bericht kwam de Ministerpresident Orlando de kamer binnen, waar het gejubel losbarstte, vergezeld van de daar gebruikelijke broederlijke omhelzingen.

Wij kunnen ons deze vreugde dan ook goed indenken; want ten eerste is het behaalde succes een groote overwinning in den vollen zin en bovendien is het Italiaansche volk op dit gebied niet verwend; ten derde geeft de omstandigheid, dat het den „erfvijand" gold, aan de vreugde een bijzonder relief. Geen wonder dan ook dat van alle hoven (de bevriende natuurlijk) telegrammen van gelukwensch naar Rome stroomden, om generaal Diaz te feliciteeren met zijn behaald succes „ten gunste van de vrijheid en de beschaving."

In alle haast moesten de Oostenrijkers terugtrekken over de Piave, waarover zij een 14-tal bruggen hadden gebouwd, die door de Italiaansche kanonnen werden vergruizeld.

Een rijke buit van 95.000 man en eenige honderden kanonnen werden binnengebracht, terwijl „El Secolo" berekent, dat de algeheele verliezen aan Oostenrijkschen kant meer dan 200.000 man bedragen. Het leeuwenaandeel in deze overwinning wordt toegekend aan het genie van generaal Diaz, den stouten durf der Italiaansche cavalerie en den heldenmoed der Sardinische soldaten en bersaglieri.

Volgens de laatste berichten gaan de troepen van den Keizer, onder zijn persoonlijke aanvoering, voort met aanvallen op verscheidene punten, tot nog toe zonder succes.

Is de militaire toestand der Donaumonarchie dus niet zeer gunstig, het beeld van den binnenlandschen toestand aldaar, zooals het ons geschilderd wordt niet alleen uit Londen of Parijs, doch ook uit Amsterdam, Zürich en Kopenhagen, is allerdroevigst.

Door het geheele land klinkt de hongerkreet, overal stakingen „en masse" in allerlei industrieën, fabrieken en bedrijven. Of vele plaa
sen staat de ammunitiefabricage st
loopen de werklieden mokkend en o
ruiend over straat; het post- te
graaf- en telefoonpersoneel hebbe
hun baantje neergelegd, terwijl i
Weenen de toestand zóó critiek i
dat de politie onmachtig is om d
stakersgroepen in bedwang te ho
den.

Het Ministerie von Seidler heeft collectief zijn ontslag ingediend, terwijl de minister van Binnenlandsche Zaken reeds eerder verdwenen was omdat hij zijn zin niet kon krijgen de ontbinding van het Parlement.

Keizer Karel zal heusch in dezen tijd de zwaarte van zijn keizerskroon wel gevoelen, maar de oplossing van dit moeilijkhedenstelsel zal hij niet eerder kunnen vinden dan wanneer de vrede is geteekend.

Ten opzichte van het nijpend voedselvraagstuk heeft Keizer Karel zich gewend tot den Duitschen kroondrager, opdat deze spoedig hulp verschaffe.

Doch ook de „groote" bondgenoot maakt moeilijke dagen door. Aan het Westfront marscheert het niet vlot en staat de oorlogsmachine wederom stil. Wel wordt er zwaar gevochten bij Arras, Albert, Noyon, Chateau-Thierry en in den Boven-Elzas, doch de succesjes weten zich niet hooger op te werken dan tot de gevangenname van een paar honderd man.

Alleen om Rheims, dat de Duitschers tegen iederen prijs willen bemeesteren en waarvoor zij een grootschen aanval met 3 versche divisies op touw hadden gezet, is de veldslag bloediger geweest en natuurlijk parallel daarmee, de Duitsche verliezen heviger.

In het vaderland is het evenmin alles koek en ei. De kiesrechthervorming is nog niet doorgevoerd, over het traktaat van Boekarest zal in den Rijksdag de critiek een vloed van woorden doen stroomen, terwijl de Sociaal-democratische partij een verlanglijstje aan het Ministerie presenteeren zal, waarop de volgende eischen prijken:

1. De Keizer mist de macht oorlog te verklaren of vrede te sluiten.

2. Het algemeen kiesrecht moet onmiddellijk worden ingevoerd.

3. Een Parlementair Bestuur moet regeeren en aan den Rijksdag de bevoegdheid worden verleend binden de tractaten te sluiten.

4. De geheime diplomatie moet tot het verleden behooren.

5. Een commissie moet worden ingesteld om de internationale ontwapening te bestudeeren.

Men ziet, dat de meeste dier eischen het Duitsche volk uit het hart zijn gegrepen en daarom kan de Regeering de heeren niet met een botte weigering of een op de lange baan schuiven afschepen.

Bulgarije, de „kleinere" bondgenoot, is ook al uit zijn humeur. Kwaad over de oplossing der Dobroedsjakwestie heeft het de ontevredenheid niet onder stoelen of banken verborgen en wie weet in hoeverre deze stemming heeft bijgedragen tot het ontslag van Radoslawoff.

Thans heeft Duitschland, naar bericht wordt, aan de Bulgaren Seres, Kawalla en Drama „beloofd" om hen zoodoende te sussen. Of het helpen zal?

Turkije, de altijd-zieke man, beleeft den laatsten tijd ook weinig eer van zijn leger. In Palestina gaan de Engelschen steeds vooruit

---

ameublement uit, dan één geurig kistje van honderd.

En eetwaren in allerlei vorm te leen vragen is 'n hobby van bijna alle West-Indische huismoeders.

Boter, reuzel en suiker zijn in die lijn 't meest en-vogue, schoon ook 'n pond aardappelen, of rijst of uien 'n gewild artikel is.

Maar kunnen ze die zaakjes dan niet in de winkel krijgen?

Welzeker, overal verkoopen ze die delicatessen, zelfs uien — hier in casu niet euphemistisch bedoeld — maar 't leenen zit hun nu eenmaal in 't bloed en 't is wel zoo gemakkelijk en vaak ook wel zoo voordeelig, vergeet dàt vooral niet.

Is tegen dit onhebbelijk gebruik, beter misbruik, waarvan vooral goedhartigen de dupe zijn, nu heelemaal niets te doen?

Zeker wel, primo: 't zelf nooit doen, en secundo: doodgewoon weigeren, *neen* durven zeggen.

Ja maar, dat kan ik niet.

Ik wel, probeer 't maar eens.

* * *

Wat had die bruingebrande meneer ook nog meer?

O ja, je blijven kleeden, blijven scheren.

Prachtig! Pyramidaal! Daar neem ik mijn hoed voor af!

Want als je op zoo'n verre eenzame buitenpost vegeteert, waar je dag in dag uit bijna niet anders ziet dan cactussen en geiten, dan kom je daar langzamerhand van zelf toe, ik bedoel niet om je hoed af te nemen, maar ...... enfin, u begrijpt me wel.

Je dun koel tropisch wit ziet er wel 'n beetje smoezelig uit, en je rijpak, zwart weleer, begint verraderlijke smaragd-allures aan te nemen, en koon en kin dient eigenlijk ook wel geschrabt, maar ach, waarom, er komt immers toch niemand.

Ja wel, dat denk je maar, toet! toet!, auto roept je jongen, 'n pofschok, en meteen stapt uit pal voor je open deur, òf de bisschop met z'n secretaris, òf de gouverneur met z'n adjudant, en zegt: zoo Jan Paul, hoe maak je 't?

Verdwijnen in de intimiteit van je slaapsalet om die ongerechtigheid eventjes weg te giletten, gaat natuurlijk niet, en dan kunt ge prevelen als „exuseer mijn baardje" maar dat maakt de zaak volstrekt niet beter, en converseerend zit je te wipstoelen en wipstoelend te converseeren met 't onbehagelijk gevoel, dat je er heelemaal niet gentlemenlike uitziet.

Dit kleed-en-scheeradvies voor hollanders in de Tropen is absoluut menschkundig gezien, maar in de praktijk is 't voor 'n iegelijk, om den drommel, nog zoo gemakkelijk niet.

Zoo zijn er van die stakkers, die je altijd ontmoet met klamme zakdoek in klamme hand, en opengesperde pufilppen, met vochtige plakharen, rood en bepareld aangezicht en op hun verder smetloos drilcolbert in de environs van byceps en sleutelbeen, plekken — excusez du détail — natig geel.

Waarom die lui geen chique geboord en gemerkt zeemlapje voor zakdoek er op na houden blijft mij 'n raadsel.

Te verwonderen is 't niet, dat die natmenschen thuis en familie, veelal sans gêne ronddolen in pajamas of slaapbroek en kabaai, dan voelen ze zich pas lekker als kip, en zoo gebeurt 't, dat als je dan 's onverwacht komt oploopen, je 'n commotie verwekt van je gewelste, en je 'n minuut of wat moet antichambreeren, waaraan ik — niet alleen bij den dentist — maar altijd en overal 'n heele partij broertjes dood morsdood heb.

Maar deez' slachtoffers van onze tropenzon zulks euvel duiden, geen haar op mijn hoofd dat er aan denkt.

Resumeerend: altijd in ons broeiend klimaat netjes gekleed te zijn, altijd te zijn tiré à quatre épingles, zeker 't hoort zoo, maar 't tegendeel 't koel negligé is, vooral, ver van 't conventioneele stadsleven, o zoo verlijdelijk, denk nog maar eens aan je Deli-jaren mijn sympathieke bruingebrande, aan Tandjong Poetoes in Sumatra's wildernis, daar beende je ook anders rond, dan nu in Rotterdam, is not it?

En wat geregeld scheren betreft, als mijlen ver in den omtrek van je Penaten geen barbier z'n scheerkwast zwaait, en je dus zelf met scherp gewet staal je koonlijk stoppenveld moet maaien, dan denk je weleens, kom, ik kan nog best 'n daagje wachten.

Voor mij is dit 'n futiel excuus, in 'n vloek en in 'n zucht is operatie afgeloopen, en is mijn wangenstelsel weer precies zoo glad als in mijn babytijd, toen ik in mijn wieg je nog lag te dotzuigen. Maar er zijn martelaars van het scheermes, die ik uit het diepst van mijn ziel beklaag.

Zoo ken ik 'n zekeren Amsterdammer hier op Curaçao, die sedert z'n sweet seventeen, op voet van oorlog staat met z'n sterk wassenden baard.

Nà eerste perplexe ervaring wilde indertijd geen enkele Amsterdamsche barbier 'm meer onder 't mes en bij den neus nemen.

Ik ga me eventjes scheren, zegt ie zoo tegen 'n uur of acht, en als ie dan om 9 uur weer boven water komt, dan is 't al heel vlug.

En van 'n reuzensucces geen sprake.

't Is gebeurd, dat er precies nà zoo'n vilpartij, bezoek kwam.

Hij blij, omdat ie zoo bofte, had zich bijna heelemaal niet gesneden.

En 't eerste wat ie hooren moest, uit mond van dien jovialen kennis: zoo kerel, hoe staat 't leven? Zeg eris, jij mag je ook wel 's scheren.

* * *

Heb nog heel wat te vertellen.

Maar 't papier is nu zoo ontzettend duur, dus basta.

Bruin gebrande oud-Deliaan heeft me, met z'n practische raad van drieën, ondanks nu en dan 'n inzinking, 'n duikeling door te gevoelig hart of niet goed te praten laisser-aller, van veel onheil behoed in mijn lange eenzame tropenjaren. Zou er nog bij willen voegen als „Vierte im Bunde: en *verwonder je over niets*.

Weet nog goed, dat in de laatste dagen vóór mijn vertrek bij 'n gezelligen boom over Indië, speciaal Deli en Batavia, hij — u weet wie ik bedoel — 't volgende staccato lanceerde:

„Vent, daar gebeuren niet te noemen dingen in onze Oost, waarover zelfs 'n aap zou blozen, en dat zal daar bij jullie in de West wel net eender zijn, vrees ik."

Ja, helaas, trouwe goudhartige intimus van mijn jeugd, toen sloeg je de plank nog zoo mis niet, want hier, vooral in Willemstad, gebeuren enormiteiten waarvoor niet alleen 'n aap blozen zou, maar zelfs 'n nijlpaard ze'n log-sensueel lichaam walgend zou afwenden.

Hier viert „la bête humaine" hoogtij, tot in 't fabelachtige.

Hoe anders, hoeveel beter zou 't met 't mij zoo dierbaar Curaçao gesteld zijn, indien „the upper ten", ik bedoel — want ik wil verstaan worden — de hoogere standen op moreel gebied, niet zulk 'n tragisch-funest voorbeeld gaven.

Wat zou ik gaarne daarover 'n volgend artikel pennen.

Maar.....?!!

JAN PAUL.

San Willibrordo.

die de dagen liggen ver achter ons, dat er aan een offensief in Egypte kon gedacht worden.

Neen, de centralen maken weer een crisis door, waarvan de gunstige oplossing niet gemakkelijk te zien is. Wanneer men bovendien bedenkt, dat de Amerikaansche legers in steeds grooter getale op het Fransche front verschijnen, dat zij nieuwe Reuzen-tanks meebrengen, dat Engeland den leeftijdgrens van zijn weerbare mannen tot 51 jaar heeft uitgebreid, dat de Bolsjewiki opnieuw de mobilisatie hebben afgekondigd, omdat de Duitschers in de streek van Varnisk en Rostov begonnen zijn te vallen; dat verder de strijd tegen de onderzeeërs met den dag grooter afmetingen aanneemt, dan is het naaste toekomstbeeld van de centralen verre van rooskleurig af te schilderen.

Wat de vermeerdering der Amerikaansche troepen aangaat, lazen wij nog, dat in de Vereenigde Staten 75000 Joden een aparte legergroep met eigen staf zullen vormen en dat de geestdrift voor den oorlog nog gaandeweg oplaaft. Als een typisch staaltje deelen wij mede, dat te Billings een man met elf teenen als ongeschikt werd afgekeurd, doch zich een teen afsneed om toch op de lijst geplaatst te kunnen worden.

De maatregelen tegen de duikbooten worden dagelijks scherper. Destroyers, torpedojagers, onderzeeërs en oorlogsschepen beschermen de Amerikaansche kust tot Florida, terwijl er een honderdtal vliegmachines boven Long-Island en Sandy Hook gonzen, welke binnenkort worden bewapend. Het Departement van Marine ontvangt geregeld een „bezending van uitvindingen" tegen de zeeschuimers, doch of de aangeraden middelen probaat gebleken zijn, wordt niet gezegd. Er is anders een aardig sommetje mee te verdienen.

De Engelschen melden, dat zij in April het record geslagen hebben in het vernielen of vangen dier duikers; in een maand tijd hebben zij de vrije zee van een twaalftal dier uitvelligheid-aanbrengers ontlast.

Finland en Oekraine hebben deze week uit den mond van Bonar Law kunnen vernemen, dat Engeland hun onafhankelijkheid niet wil erkennen, omdat deze ontstaan is door Duitschen invloed. Het ware zelfbeschikkingsrecht der volkeren is een punt, dat steeds op het program der geallieerden voorkomt.

Met grooten luister heeft de Grieksche kolonie den eersten herinneringsdag gevierd van het ingrijpen in den oorlog van hun vaderland.

Wij staan thans wel in het teeken dier feesten; immers Amerika, Italië en Cuba zijn hierin kort geleden voorgegaan. Binnenkort is het 14 Juli en daarna in begin Augustus vangt het vijfde oorlogsjaar aan. Wil men er een lustrum van maken? Het schijnt zoo, want nergens blijkt er bij de regeeringen een ernstige wil om tot vrede te komen. Men mag er hier en daar niet een vrij over praten, want toen onze Hollandsche Troelstra een pas aanvroeg om op de conferentie te Londen en te Havre te verschijnen, werd hem deze geweigerd. Vreest men soms den invloed van dezen neutralen socialist?

Een belangrijk telegram lazen wij gisteren avond nog. Staatsecretaris von Kühlmann heeft in den Rijksdag gezegd, dat de vrede NIET op militaire wijze is te verkrijgen en dat Duitschland steeds bereid is vredesvoorwaarden te onderzoeken, die direct en welgemeend tot hem gericht worden, mits zij de levensbelangen van het rijk intact laten.

Nederland.

Uit Holland wordt bericht, dat het passagiersschip „Friesland" van de Kon. Holl. Lloyd half Mei te Amsterdam in gereedheid werd gebracht voor een reis naar Buenos Aires over New-York. Dit zeker ter vervanging van de „Hollandia" die met een lading meel naar Holland mag vertrekken.

Overal in ons Moederland slaat men de handen aan den ploeg om een zoo groot mogelijken oogst te verkrijgen. Alle vrije en braakliggende land, selfs tuintjes worden tot dat doel aangewend.

Een schitterend voorbeeld van saamhoorigheid met haar volk geeft hierin onze Koningin, die de beide groote gazons voor het Koninklijk paleis en de weiden op Het Loo heeft laten omscheuren, waarop thans over een gezamenlijke oppervlakte van 6 H.A. prachtige rogge staat te prijken.

Ook slechter wordt het levensmiddelengebrek worden met den dag luider gehoord. Wat b.v. koffie aangaat, kan men op z'n bon niet meer ontvangen dan een half ons in de 14 dagen; de veertien dagen per persoon en thee is het rantsoen van de theevoorraad zoo goed als geheel geslonken is.

Men zal dus voortaan op water zijn aangewezen, daar melk al reeds lang tot de luxe-artikelen behoort en de sterke dranken door het sluiten der Schiedamsche brouwerijen weldra niet meer zijn te verkrijgen.

Water en een weinig brood voor ons volk; typeert het niet den toestand van gevangenschap, waarin ons dierbaar Holland verkeert?

Berichten uit de Kolonie.

Eerste Steen-legging.

Zaterdag j.l. in den morgen heeft onze Apostolische Vicaris, Mgr. M. G. Vuylsteke, den eersten steen gelegd van de nieuwe school, die gebouwd wordt bij de nieuwe kerk der H. Familie. De school, die 5 localen zal bevatten, is toegewijd aan de H. Imelda.

Het werk vlot goed en een flink gedeelte der muren is reeds gereed. Met ijver pakt de pastoor dit werk aan, hopend in Januari 1919 het onderwijs aan de Eerw. Zusters te kunnen opdragen.

Jubilea.

Den 2en Juli aanstaande hoopt de Eerw. Zuster Marie Ferdinande, aan het pensionaat te Habay werkzaam, haar zilveren professiefeest te vieren.

Zuster Marie Ferdinande, in de wereld Rosa Salom, werd in 1854 te Borogó (Venezuela) geboren, ontving het habijt den 14 Dec. 1890 en is sinds hare professie verbonden aan het pensionaat te Habay, waar zij vooral bekend staat om haar milde goedheid voor de kleine kinderen.

Wij wenschen de zilveren jubilaresse een gelukkigen feestdag, waar van de herinnering haar liefde voor de jeugd nog hooger zal doen opbloeien.

Op denzelfden dag viert de Eerw. Zuster Albana, te Sta Rosa, haar 40-jarig professiefeest.

Aan de Jubilaresse, die bijna al dien tijd in deze kolonie is werkzaam geweest, onzen hartelijken gelukwensch.

Welkom.

Dinsdag is met de „Zulia" de WelEerw. Pater p. fr. R. J. C. Wahlen in onze kolonie teruggekeerd, na gedurende drie maanden vertoefd te hebben in Venezuela, geëis. op een reisgelegenheid naar Holland te hebben gewacht.

Zooals men zich herinneren zal, passeerde hem op 27 Maart j.l. de „Nieuw-Amsterdam" juist, toen de Philadelphia de haven van New-York binnenliep.

Hierteruggekeerd, hoopt p. Wahlen zijn werkzaamheden met nieuwe krachten.

Zulia.

Dinsdagmorgen liep de „Zulia" onze haven binnen na een voorspoedige reis langs de Amerikaansche kust. Tot Florida was het schip vergezeld door Amerikaansche schepen. Reizigers vertelden ons, dat een lange ketting was gespannen van New-York tot Florida tegen het duikboot-gevaar.

Van onderzeeërs had men niets gezien.

Geruststelling.

Blijkens de gepubliceerde lijst van personen, die vermist worden van het getorpedeerde stoomschip „Carolina", is er geen Curaçaoënaar bij dien scheepsramp omgekomen.

Voor vele families alhier een geruststelling.

Vulcanus.

Uit Suriname vernemen wij, dat het S.S. „Vulcanus" waarschijnlijk den 16en Juni in Argentinië zal aankomen. Wanneer het lading van stapel loopt, mogen wij half Juli het schip met Argentijnsch meel hier verwachten.

Te vroeg donker.

Woensdagavond om kwart over zeven zat onze stad plotseling in duisternis. Het defect aan de Electrische Centrale scheen niet zoo spoedig verholpen te kunnen worden, want eerst na drie kwartier steeg er 'n blij gejuich op van de straat en uit de huizen, toen wij weer van het kunstlicht gebruik konden maken.

Kerosene.

Blijkens scheepsvaart advertenties heeft de Curaçaosche Petroleum Maatschappij haar tweede product „Kerosene" aan de markt gebracht. De aangeprezen kwaliteiten naast een matigen prijs bevestigen ons in de hoop, dat ook dit artikel een ruim debiet zal vinden.

Haven van St. Martin.

Brieven uit St. Martin deelen ons mede, dat bij de grootboring in de haven onder toezicht van den heer v. d. Breggen, Directeur van Openbare Werken, gebleken is, dat tot 12 meter diepte de bodem slechts uit zand en modder bestaat. Waarlijk een fortuintje!

De Albertina behouden.

Nadere berichten van Aruba ontvangen melden ons de heugelijke tijding dat de *Albertina* de nieuwe goulet van den Heer R. Arends op zijn eerste reis naar Curaçao, bij Punta Blanco op Paraguana wel aan den grond geraakt is doch gelukkig weer is vlot gekomen. Ook de 3 passagiers en 8 leden der bemanning zijn behouden. De *Aguila* die van Aruba uit ter assistentie werd gezonden, met toestemming van den Venezolaanschen vice-consul is daar door de autoriteiten vastgehouden onder voorwendsel dat zijn papieren niet in orde waren.

Wij vertrouwen dat ook deze zaak wel geregeld zal worden.

Gisteren morgen is de „Albertina" op Curaçao binnengekomen.

„Red D" concurrentie.

Op verige week heeft de heer E. Hurley, President van den Raad van de Amerikaansche scheepvaart, te New-York een rede gehouden, waarin hij verklaarde, dat met het nieuwe scheepsplan voor 1919 of 1920 een wekelijksche dienst van New-York-La Guayra zal worden ingeschakeld.

De tusschenstations moeten nog punten van bespreking uit.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar gebleven brieven.

Sanguinete Arturo, A. G. Bishop, George W. Bowens, Alexandrina Canis, Arthur Cijnchi, Marie Estaver, Clemencia Jandroep, Florencio Janga, Walter Hilton, Matthias Lebaas, Bergienia Loope, Vincente Lopez, Margarita, R. Eugene Plinster, C. A. Verhey, Maria Walters, Gee Wehry & Co, Petrocilia Silver, Wilfred Limpey.

Aangeteekende stukken: George W. Bowens, A. & J. Henriquez, Guillermo Henriques New York (Reburn), Juan Tijsen.

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 28 Juni 1918.

AARDNOTEN (Pindas) per K.G.	—
BEENDEREN per K.G.	„ 0.02
DIVIDIVI per K.G.	„ 0.07½
GEITENVELLEN	„ 1.00
[illegible]	„ 0.80
[illegible] per K.G. 1e kw.	
id. per K.G. 2e kw.	„
RICINUS-ZAAD per K.G.	„ 0.10
SCHAPENVELLEN per stuk	„ 0,40
WOL per K.G.	0,60
ZOUT per vat van 180 K.G.	f 0.80
STROOHOEDEN (hipijapa)	
Kwaliteit No. 1 per dozijn	3.25
„ „ 1 (gebleekt) „	3.87½
„ „ 2 „ „	„ 4.00
„ „ 3 „ „	„ 6.12
„ „ 3 „ „	„ 6.80
„ „ 4 „ „	7
„ „ 5 „ „ OLA	„ 6.20
„ „ 6 „ „	„ 8
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„ 7.20
„ „ 9 „ „	„ 12.00
„ „ 10 „ „ OLA	„
„ „ 11 „ „	„ 12
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„
„ 1 van 25 c.M. of minder	8.00
STROOHOEDEN (latal)	f.
Kwaliteit X per dozijn	f
Kwaliteit X X per dozijn	f

Koloniale Postspaarbank.

Gedurende de maand April.

Kantoren		ingelegd	terugbetaald
Willemstad		f 10.[illegible]2.81	f 13.222.45
2e district	Curaçao	58.	8.
3e „	Curaçao	—	—
4e „	Curaçao	6.	—
5e „	Curaçao	205.	—
Oranjestad	Aruba	[illegible].25	106.
2e „	Aruba	—	—
Kralendijk	Bonaire	1[illegible]0.10½	1302.69
Rincon	Bonaire	20.	45.
Philipsburg St. Maart.		[illegible]19.75	167.90
Oranjestad St Eust.		336.	108.10
Bottom	Saba	271.70	147,50
Windwards	Saba	—	875,40
Totaal		f 13.680.41½	f 15.719,04

Regenval

gedurende de maand Mei.

	in M.M.
Fort Amsterdam	35,4
Westpunt	31,1
Hoffi Abao	15,7
Kl. St. Martha	13,4
Dokterstuin	16,3
Plantage Siberie	16
Cas Chikitoe	49,5
Sta. Maria	16,5
Sta. Rosa	16,5
Wilhelmina-tuin	34
Plantage Gr. St. Joris	17
Seelenberg	49,7
Noordkant	20

Officieele berichten.

De heer J. J. Wathey is voor den tijd van twee jaren benoemd tot Rechter-Commissaris belast met de instructie van strafzaken bij den Raad van Justitie op St. Martin N. G.

Het hoofd der school te Bottom A. R. Beaujon is tijdelijk overgeplaatst als hoofd der school te Windwardside, en het tijdelijk hoofd van deze school E. A. L. Hassell is overgeplaatst als tijdelijk hoofd der school te Bottom.

Het hoofd van den post voor D. T. op Bonaire J. Z. Hermans is eervol ontheven van zijne tijdelijke aldaar functien, werkzaamstelling op het ontvangstation voor D. T. te Daniel alhier, en in zijne betrekking van hoofd van den post op Bonaire hersteld.

De seiner 1ste klasse J. W. T. Palliker is eervol ontheven van de verdere waarnemingen der betrekking van hoofd van den post voor D. T. op Bonaire en hersteld in zijn betrekking van seiner op den post voor D. T. alhier.

De Directeur van het krankzinnigen- en leprozengesticht alhier R. J. O. Wahlen is in activiteit hersteld, en de heer P. A. Euwens eervol ontheven van de tijdelijke waarneming dier functie.

Burgerlijke stand.

Opgaaf van het aantal geboorten, sterfgevallen en huwelijken, welke hebben plaats gehad gedurende de maand April 1918.

	Geboorten. M. gesl.	Geboorten. Vr. gesl.	in echt	b. echt	Overleden M. g.	Overleden Vr. g.	Aangegeven Levenl. in echt	Aangegeven Levenl. b. echt	H.
Aruba	16	16	24	8	0	7	0	0	3
Bonaire	8	6	8	6	1	0	0	1	8
St. Martin N. G.	4	5	3	6	2	4	0	0	2
St. Eustatius	3	2	1	4	0	1	0	0	0
Saba	2	1	2	1	3	2	0	0	0
Totaal	33	30	38	25	6	14	0	1	13

HAVEN-NIEUWS

VAN 22 JUNI — 6 JULI.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Merida	A Johanson	19 Juni	Maracaibo	25 Juni	La Guayra
Zulia	S S Morris	25 Juni	New York	25	Maracaibo
Merida	A Johanson	27	La Guayra	27	Maracaibo
Caracas	H Hichborn	26	New-York	27	La Guayra
Zulia	S S Morris	28	Maracaibo	28	New York
Merida	A Johanson	3	Maracaibo	3	La Guayra
Caracas	H Hichborn	3	La Guayra	3	New York
Maracaibo	P W Johnson	6 Juli	La Guayra	6	Maracaibo
Samson	Bosbe	21 Juni	Maracaibo	22	Maracaibo
Don Alberto	Arvelo	1	La Guayra	1	Maracaibo
Guarico	Millan	2 Juni	Pto Cabello	7 Juni	Pto Colombia
Americana	Lochner	24	Pto Cabello	25	Pto Colombia

Schoeners	Aankomst	van	Schoeners	Vertrek	naar
Manos de Dios	21 Juni	La Guayra	*Estelle*	21 Juni	Barlovento
Calavera I	22	Martinique	*Alberta*	22	Maracaibo
Clara	23	Rio Hacha	*Lelia*	24	Aruba
Lelia	24	Bonaire	*Frieda*	24	Barbados
Nereida	25	Rio Hacha	*Gacela*	24	Bonaire
Comercio	26	P Cabello	*Themis*	24	Rio Hacha
Sirena	27	Maracaibo	*Abeona*	25	Manzanilla
Vesta	27	Pto Cabello	*Virginia*	26	Vela de Coro
Camia	27	Bonaire	*Carolina D*	26	S. Domingo
Lelia	28	Aruba	*Vesta*	27	Bonaire
Mary Bailey H	28	Florida	*Carmen Luisa*	28	La Guayra
			Lelia	28	Bonaire

Buitenland.

Een aanval op de Nederlandsche kust beraamd?

De *Voss. Ztg.* geeft een nieuw verhaal over de oorzaak van Jellicoe's ontslag, dat het blad beweert te hebben betrokken uit betrouwbare Londensche bron. Jellicoe zou de bons hebben gekregen, omdat hij weigerde een landingspoging te ondernemen aan de Hollandsche kust. Inderdaad zou zulk een landing te Londen zijn overwogen; Jellicoe kreeg last tot de uitvoering. Hij weigerde beslist tegenover de Engelsche admiraliteit met een beroep op Gallipoli. Voor den oorlogsraad zeide hij, dat zulk een poging een fiasco zou worden waarvan hij de verantwoordelijkheid niet op zich wilde nemen. Toen Jellicoe bij zijn weigering bleef, was zijn lot bezegeld. Aldus de *Voss. Ztg.*

Het blad vermeldt er niet bij, waarom na Jellicoe's ontslag het plan toch niet werd uitgevoerd.

De Luchtpostdienst in Noord-Amerika.

Gelijk men weet heeft de directie der posterijen haar plannen uitgevoerd om tusschen New-York en Washington een geregelden luchtpost dienst te openen. Half April had de eerste vliegtocht plaats met gunstig gevolg. Drie groote vliegtuigen stegen op, twee te New-York en een te Washington, waar President Wilson de onderneming bijwoonde. In 3 uur 20 minuten werd de weg New-York–Washington afgelegd.

Thans na ruim twee maanden bevalt het nieuwe systeem zoo goed, dat reeds een ander traject, New-York–Boston is ingeschakeld.

Ook worden de plannen voorbereid om dwars door de Vereenigde Staten de post van Oost naar West en omgekeerd te vervoeren per vliegmachine en wanneer de president van de National Aero-club niet overdreven heeft in zijn inwijdingsspeech, zal voor het einde van den oorlog een geregelde luchtdienst worden ingesteld over den Atlantischen Oceaan, waardoor de oude met de nieuwe wereld door een modern communicatiemiddel zal worden verbonden en de scheepvaart aanmerkelijk worden ontlast, wat aan 't probleem van ruimte-gebrek zeer ten goede zal komen. De nieuwe machines worden voorzien met motoren van 200 paardenkracht.

Als een aardig feit, hoe vlug de afstand New-York–Washington per spoor is afgelegd, herinneren wij ons, dat in 1911 de millionair J. P. Morgan 'n specialen trein bestelde, uit 1 locomotief en 2 coupé's bestaande. De afstand van 286 mijl werd door het voertuig van de Pennsylvania Co. afgelegd in 3 uur 55 minuten. Een gemiddelde snelheid dus van 72 mijl per uur.

Het nieuwe Duitsche reuzenkanon.

Volgens het „Petit-Journal" is deze uitvinding niet van de Duitschers, maar de toepassing van een systeem, bedacht door den Russischen geleerde Chilowsky, die thans in Frankrijk verblijf houdt. Van den anderen kant melden Spaansche bladen, dat twee Spanjaarden de uitvinders zijn, die hun uitvinding aan het Duitsch consulaat te Barcelona zouden hebben aangeboden en daarop in een duikboot naar Duitschland zouden zijn vervoerd. Men schijnt 't nogal een „eer" te vinden, zoo'n oorlogswerktuig te hebben uitgevonden!

Parijs in angst.

Ter betere waarschuwing van de Parijsche bevolking bij luchtaanvallen zijn, naar hetgeen de Duitsche bladen via Zwitserland vernemen, duizenden nieuwe stoomfluiten op gebouwen aangebracht. Ook zullen de klokken geluid worden. Het aantal schuilplaatsen, dat reeds bij de 2700 bedroeg, is nog uitgebreid en deze kunnen thans te zamen 500.000 personen bergen.

De buit der Centralen.

Gedurende het half jaar, dat verliep tusschen 15 October 1917 en 15 April 1918, bedroeg de buit der centralen meer dan 517000 gevangenen, 7246 kanonnen, ongeveer 20.000 machinegeweren, meer dan 300 tanks. Bovendien viel den centralen in handen meer dan 100 gepantserde auto's, 630 auto's, 7000 voertuigen en een onafzienbare buit spoorwegmateriaal, waaronder meer dan 800 locomotieven en 300 wagons. De voorraden der munitie-depots zijn nog niet bij benadering vastgesteld; alleen aan artillerie-munitie werden tot nu toe over de 3 millioen stuks geteld. Gedurende denzelfden tijd werden meer dan 1100 vliegtuigen en meer dan 100 kabelballons neergeschoten. De buit aan ander oorlogsmateriaal, pioniers-werktuigen, handvuurwapens, gasmaskers en verplegingsmateriaal konden tot nu toe nog niet bij benadering worden vastgesteld.

Een gevaarlijke naam.

In het district Pretoria in Transvaal woont een geacht echtpaar, dat den naam draagt van Kaiser. Mevrouw Kaiser, geboren Steenkamp, wilde onlangs haar dochtertje als kostleerlinge plaatsen op de bekende Engelsche Dioceaanschool te Pretoria. Maar dat ging zoo maar niet vanwege den „vreeselijken naam" dien het onschuldig kind droeg. De directeur schreef aan de ouders, dat hij het geheel onmogelijk achtte in het familieleven van de school op te nemen een meisje, dat 'n naam draagt, die tegenwoordig afschuw wekt bij het grootste deel van de beschaafde wereld....

De directeur voegde aan het slot van zijn brief er bij, „dat er grooter kans was, dat het meisje vriendelijk zou worden ontvangen op de Engelsche scholen, als de ouders bereid waren hun dochter te laten inschrijven als een Britsch onderdaan, onder een anderen naam...."

Het is een Zuid-Afrikaansch blad, dat dit fraais wereldkundig maakt. Wegens een naam kan een leerling niet op een Engelsche school worden opgenomen!

Een reis door Rusland.

De Fransche militaire missie, die onder leiding van generaal Berthelot naar Roemenië was gezonden, is, gelijk bekend is, over Engeland naar Parijs teruggekeerd. De Parijsche *Eclair* weet over deze reis door Rusland het volgende mede te deelen:

De reis der missie dwars door Rusland leidde tot talrijke vermakelijke voorvallen. De Bolsjewiki kwamen de Fransche militaire missie met groote beminnelijkheid tegemoet, maar de Fransche officieren bleven steken op de meeste stations, daar het aan wagons en locomotieven ontbrak. Het ging er dan om, de stationschefs en locomotiefbestuurders over te halen en met hulp van 200 tot 250 roebel vonden de Russische stationchefs plotseling een niet vernielde locomotief, die zij generaal Berthelot ter beschikking stelden. Op deze wijze kwam de missie ten slotte na 20 treinwisselingen aan haar doel, maar in Kola aan de Moermankust ontbraken de schepen en de commissie bleef 20 dagen in deze haven liggen, tot een door de Engelschen in beslag genomen Duitsch stoomschip aankwam en haar aan boord nam. Na een overtocht van 5 dagen kwam de commissie eindelijk in een Engelsche haven aan.

ALGEMEEN NEDERLANDSCH VERBOND.

Groep „Nederlandsche Antillen."

Het Hoofdbestuur heeft het voornemen voor 1919 een kalender te doen samenstellen, bestaande uit 53 bladen, voor elke week één, die behalve de vermelding der dagen, afbeeldingen zal bevatten: kijkjes uit ons stamgebied, Nederlandsche monumenten, portretten van beroemde Nederlanders en stamgenooten e. d. Ook zullen de bladen door opschriften, spreuken, geschiedkundige herinneringen enz. wekelijks propaganda maken voor het doel van het A. N. V.

De kostende prijs van deze kalender, ter grootte van 30 bij 20, zal in dezen tijd ongeveer f 1 bedragen.

Daar het A. N. V. geen winst beoogt te maken, zouden de exemplaren aan de leden voor dien prijs, buiten de verzendingskosten kunnen worden geleverd, maar dan moet vooral de inteekening voldoende blijken voor een oplaag van 1000.

Leden van opgemelde groep die deze kalender willen ontvangen kunnen zich daartoe opgeven bij den secretaris of bij den penningmeester, waarna het bestuur voor de bestelling het verdere zal verrichten.

Namens het bestuur

de secretaris

H. L. BIERMAN.